

Psalmul 120

Titlul: O cântare a treptelor.

Astfel am părăsit continentul vast al Psalmului 119, ca să vizităm insulele și insulițele „Cântărilor din corul mai înalt”. Poate fi de mare importanță să ne dedicăm, la o ocazie deosebită, unor reflecții lungi și rugăciuni; dar lucrul acesta nu trebuie să arunce o umbră asupra scurtelor meditații care dau vieții celor evlavioși sfințirea zilnică. Același Duh Sfânt, al cărui suflu de viață se simte atât de puternic în cel mai lung psalm, a fost autorul și al scurtelor compoziții care urmează.

Titlul

O cântare într-un cor mai înalt. Vezi observațiile preliminare. Aceste cântări ni se par a fi *cântări de pelerinaj*; dar aceasta nu presupune neapărat că toate fuseseră cântate mereu numai în grup. De fapt, unele vorbesc la persoana întâi singular. Cu siguranță că au existat când și când, în afară de cetele de pelerini care mergeau la sărbători, și astfel de oameni, care se suiau singuri la casa lui Dumnezeu; și pentru acești pelerini singuratici, unii dintre psalmi, ca și acesta, puteau fi deosebit de potriviți.

Conținutul

Unul dintre comentatori exprimă presupunerea că această cântare a fost cântată de către un israelit atunci când și-a părăsit casa pentru a se sui în pelerinaj la Ierusalim. El crede că bărbatul evlavios a avut mult de suferit din cauza calomniilor vecinilor săi și că fusese bucuros să scape pentru o vreme de bârfeala lor și să se ocupe cu lucrurile plăcute, pe care i le așeza în fața ochilor o astfel de sărbătoare sfântă. S-ar putea să fie așa; dar sperăm că asemenea oameni evlavioși n-au fost atât de nebuni, încât să cânte o cântare despre vecinii lor răi, când erau pe cale să-i părăsească pentru câteva zile. Dacă doreau să plece teferi de acasă și să se întoarcă acasă într-un mediu prietenos, ar fi fost o nebunie în cel mai înalt grad să-i provoace pe aceia pe care-i lăsau în urmă, cântând tare un psalm în care se plâneau de ei. – O presupunere veche despre autor și despre motivul acestui psalm am arătat în comentariul la versetul 1. Oricine ar fi fost poetul, el a fost un om al lui Dumnezeu, care fusese grav calomniat și din cauza învinuirilor mincinoase ale vrăjmașilor săi era sătul de durere amară, iar psalmul este o apelare la Arbitrul superior dintre drept și nedrept, căci înaintea scaunului Său de Judecător nu va fi nimeni păgubit prin martori calomniatori.

Comentariu

1. L-am chemat pe DOMNUL în necazul meu și mi-a răspuns.
2. DOAMNE, scapă-mi sufletul de buza mincinoasă, de limba înșelătoare.
3. Ce ți se va da și ce ți se va adăuga ție, limbă înșelătoare?
4. Săgeți ascuțite ale unui viteaz, cu cărbuni aprinși de ienupăr.
5. Vai de mine, pentru că stau pentru un timp la Meșec, locuiesc în corturile Chedarului!
6. Sufletul meu a locuit prea mult cu cei care urăsc pacea!
7. Eu sunt pentru pace; dar, când vorbesc eu, ei sunt pentru război.

1. *L-am chemat pe DOMNUL în necazul meu.* Vorbirea de rău cauzează într-adevăr necaz greu. Cine a simțit ascuțișul unei limbi neîndurătoare, acela știe că el este mai tăios decât o sabie. Calomnia ne provoacă indignarea prin simțirea nedreptății care ni se face, și totuși nu

ne simțim în stare să ne împotrivism răului sau să ne apărăm singuri. Față de împunsăturile de sabie sau de pumnal putem să ne blindăm; dar față de limbile înșelătoare nu există nici un scut. Nu știm, propriu-zis, cine este tatăl, autorul calomniei, care ne deposează de numele nostru bun, și nici nu cunoaștem locul unde s-a născut, și nici nu știm pe ce cale a luat-o, cum putem s-o urmărim și să-i împiedicăm influența păgubitoare. Suntem dezorientați și nu știm ce să facem, încotro să ne îndreptăm. Ca și plaga muștelor din Egipt, ea sfidează toate încercările de a te apăra de ea și există puțini care pot să-i țină piept. Zvonurile care se ating de onoarea noastră ne atacă în locurile cele mai sensibile, pătrund până în forța vitală și lasă în urmă o otravă care cu greu se mai poate scoate din nou. Așa că în orice privință este un necaz greu dacă ajungem în ghearele calomniei, acest animal de pradă cel mai însetat de sânge.

Dar chiar și în acest necaz nu trebuie să ezităm să strigăm la DOMNUL. Tocmai în cazul calomniilor este de puțin folos să căutăm ajutor la semenii; căci cu cât zgândărim mai mult focul, cu atât mai violent arde, cu atât mai departe se întinde. Și pe deasupra este zadarnic de tot să te adresezi sentimentului de onoare al calomniatorilor, căci nu au așa ceva, iar rugămintele cele mai înduioșătoare de a ne face totuși dreptate, nu vor face decât să le sporească răutatea și să-i stimuleze la noi ofense. Am putea să încercăm să impresionăm pantere sau lupi prin rugăminți și implorări, la fel ca și pe o asemenea sămânță a diavolului. Dar dacă a-i chema pe oameni în ajutor ar fi o slăbiciune, să strigăm la DOMNUL va fi tăria noastră. Tăcerea față de oameni și rugăciunea către Dumnezeu sunt cele mai bune mijloace împotriva răului calomniei. La cine să și strige mai degrabă copiii, decât la tată? Să luăm seama cum în textul original este pus în față subliniat: „pe DOMNUL”. Oare nu iese ceva bun chiar și din acest lucru abominabil, din ipocrizia oamenilor, dacă ea ne pune în genunchi și ne îndeamnă să mergem la Dumnezeul nostru?

Și mi-a răspuns. Da, DOMNUL ascultă stăruința noastră în rugăciune. El este Dumnezeul Cel viu; de aceea este înțelept și folositor să ne rugăm Lui. De cele mai multe ori, acest verset este tradus la imperfectul narativ: *Îl chemam pe DOMNUL în necazul meu și îmi răspundea.* Atunci înseamnă că este vorba despre un caz deosebit de ascultare a rugăciunii, care mișcase profund sufletul psalmistului, și a cărei amintire el o îmbărbătează acum spre întărirea propriei sale credințe, spre onoarea Dumnezeului său și spre folosul fraților săi. Traducerea lui Luther¹ ne aduce chemarea psalmistului în fața ochilor ca pe un fapt care se repetă mereu, al cărui rezultat este permanent același: că DOMNUL îi răspundea. Urechea Dumnezeului nostru nu este surdă, El nici măcar tare de urechi nu este. El ascultă atent, El interceptează primul sunet al rugăminții noastre. Fiecare dintre copiii Săi poate să mărturisească bucuros: El mă aude. Când suntem calomniați, pentru noi este o bucurie profundă că DOMNUL ne cunoaște și cel puțin nu-L putem convinge să se îndoiască de sinceritatea noastră. El nu va da ascultare minciunilor care se aduc împotriva noastră; în schimb, El aude rugăciunea noastră, cu care apelăm la El împotriva acelor minciuni.

Dacă acest psalm a fost compus de David, așa cum cred comentatorii mai vârstnici, și a fost cântat întâi la transportul chivotului la Muntele Sionului, atunci putem să găsim, desigur, în experiențele vieții lui David un motiv pentru care a pus psalmul acesta primul în șir, psalm pe care Biblia englezească îl intitulează: „David se roagă împotriva lui Doeg”. Acest edomit, cel mai puternic dintre însoțitorii lui Saul, îl întâlnește pe David la preotul Ahimelec, la Nob, când el a cerut de la acesta pâinile de la Urim și Tumim; și Doeg i-a deconspirat lui Saul treaba; și potrivit Psalmului 52 l-a calomniat mârșav. Acest eveniment, care a condus și el acolo că Saul

¹ Luther a ales intenționat prezentul, față de alte traduceri. „Acest verset va fi tălmăcit mai bine de timpul prezent.” *Bäthgen* apără această interpretare (referindu-se la Psalmul 61.4,6 ca analogie). Celelalte versete formează apoi explicația la „Eu chem” din versetul 1. – *James Millard*

L-a pus pe Doeg să omoare optzeci și cinci de preoți, fără îndoială că a făcut o impresie adâncă, dureroasă și de neșters asupra sufletului lui David. S-ar putea foarte bine ca atunci când a fost pe cale să aducă chivotul de la casa lui Obed-Edom la Ierusalim și când l-a observat pe Abiatar, singurul care scăpase de acea baie de sânge, acest eveniment să fi apărut în amintirea sa cu o tărie deosebită și, prin urmare, în primul rând, înainte să se îndrepte spre lucrul plăcut al zilei, să-și fi vărsat înaintea DOMNULUI plângerea împotriva acelei nedreptăți monstruoase, care i-a fost făcută lui și atâtor oameni cinstiți. – Poetul, ca și predicatorul, pot considera de multe ori util să înceapă pe un ton foarte jos; apoi au cu atât mai mult spațiu înaintea lor să crească tonalitatea. Psalmul următor este o octavă plină de o tonalitate mai înaltă decât această cântare tristă. Și când suntem mâhniți din cauza vorbirii de rău, poate fi consolator pentru noi să vedem că nu suntem singuri în necazul nostru; noi umblăm aici pe o cărare pe care David și alți slujitori ai lui Dumnezeu, aleși, și-au lăsat urmele picioarelor.

2. DOAMNE, scapă-mi sufletul de gurile mincinoase (Textual: de buza mincinoasă). De fapt, este nevoie de putere divină pentru a salva un om de asemenea unelte ucigăse. Buzele sunt moi, dar buzele *mincinoase* sug viața din victima lor, prin aceea că o dezonorează și sunt atât de tăioase și de ucigătoare ca un brici care i se pune unui bărbat la beregată. Buzele oamenilor n-ar trebui să fie niciodată înroșite de sângele reputației bune a oamenilor cinstiți, nici unse cu uleiul alunecos al minciunilor răutăcioase. Psalmistul spune: *Scapă-mi sufletul!* Adică viața mea. Da, însăși viața este primejduită de buzele înșelătoare. Un șarpe cu ochelari nu este mai otrăvitor, diavolul împelițat nu este mai neîndurător decât ele. Unii oameni chiar par să mintă de dragul de a minți; este distracția și plăcerea lor. Asemenea buze merită să fie sărutate cu un fier încins; dar nu se cuvine ca prietenii lui Isus să-i răsplătească pe oameni după merite. Firește că am prefera să trăim într-o generație mută, decât în una mincinoasă. Aptitudinea de a vorbi devine un blestem dacă este înjosită la a fi o armă care să-i lovească mișelește pe oameni. Salvați de calomnie putem fi numai dacă DOMNUL, fie pune un frâu limbilor nelegiuite, fie prin aceea că ne curăță renumele de defăimările mincinoșilor și-l onorează.

De limba înșelătoare. Acest rău este mai grav decât minciuna evidentă. Oamenii care se gudură și se lingușesc, dar în același timp poartă ură în inimă, sunt monștri; sunt copiii diavolului, în care el lucrează după propria sa natură mincinoasă. Am prefera să avem o întâlnire cu animale sălbatice și cu șerpi, decât cu lingușitori și escroci ipocriți. Aceștia sunt monștri al căror loc de naștere este iadul și al căror sfârșit va fi la fel de adânc dedesubt. Ar trebui să fie un avertisment pentru mincinoși și escroci, când observă că toți oamenii buni se roagă împotriva lor și că se tem de ei chiar și oamenii răi. Rugăminte: „Scapă-ne de rău” poate fi folosită cu o urgență deosebită împotriva meșteșugului lor rușinos. Scapă-ne, Doamne, de mahalagioaice și intriganți, de autorii de scrisori anonime și născocitorii de știri din ziar, de toată clica fabricanților de minciuni și de negustorii ambulanți de minciuni!

3. Ce ți se va da (sau: îți va da El, DOMNUL, ție, om mincinos) *și ce ți se va adăuga ție, limbă înșelătoare?* (Alte traduceri, vezi Comentariile și cuvintele expresive). Care este răsplata care ademenește la calomnie? Trebuie să fie totuși ceva important, dacă merită osteneala ca cineva să muncească într-o atmosferă atât de infectă și de otrăvitoare și să-și distrugă sufletul. Oare ar putea o mie de lumi să fie un preț suficient de mare, ca să ne mituiască cu el pentru asemenea ticăloșii? – Mincinosul nu va găsi o răsplată foarte plăcută lui. El va avea ce merită; dar ce pedeapsă ar putea să corespundă în mod demn meritului faptelor sale rușinoase? Psalmistul pare să tacă o clipă, pierdut în gânduri, meditând, ca să facă o propunere pentru o pedeapsă potrivită. Nu este acesta delictul cel mai rău dintre toate, această jefuire a onoarei, calomnierea intenționată și minciuna patologică ce înfige pumnalul

în inimă, lingușind? O sentință judecătorească severă, distrugătoare, îi va fi atribuită, atunci când oamenii vor fi pedeșiți pentru faptele lor rele. Dar care pedeapsă va fi destul de dură? Ce formă va lua corecția? O, tu, vorbitor mincinos, ce-ți va da Cel care este veșnicul adevăr incoruptibil? Și ce ți se va adăuga, adică ți se va face mai departe, limbă înșelătoare? Legea răzbunării abia dacă poate satisface cazul, ca nimeni să nu poată să-i diminueze defăimătorului onoarea; el este prea negru ca să poată fi înnegrit și mai mult și nici n-am vrea aceasta, chiar dacă am putea, - el este prea murdar ca să vrem să ne expunem să-l atingem. Ticălosul nenorocit luptă cu arme pe care un om iubitor al adevărului nu le poate folosi în nicio împrejurare. El se înconjoară, ca sepia, cu un întuneric de cerneală, în care oamenii onorabili nu pot să pătrundă. El încă mai stropește ca sconcsul rău famat (animalul care miroase urât), chiar și dacă este pe fugă, o duhoare de prefăcătorie aproape de neșters asupra următorilor săi, care este insuportabilă pentru cei care iubesc adevărul; de aceea el le scapă adesea nepedepsit aceluia pe care i-a păgubit cel mai mult. Viciul său îi slujește într-o oarecare măsură ca scut; oamenii nu doresc să concureze cu un dușman atât de josnic. Dar ce va face Dumnezeu cu limbile mincinoase? El a pronunțat împotriva lor cele mai îngrozitoare amenințări și le va aplica la timpul Său într-un mod înfricoșător.

4. Săgeți ascuțite ale unui viteaz. (Textul original.) Rapidă, aspră și fără cruțare va fi judecata. Cuvintele lor au fost ca săgețile ascuțite; așa va fi și pedeapsa lor. Dumnezeu va avea grijă ca pedepsirea lor să fie comparabilă cu o săgeată, care, ascuțită ca un pumnal, le va pătrunde în inimă cu toată forța cu care un erou puternic de război o trage din arcul său oțelit. Dar nu ajunge un fel de judecată pentru a pedepsi acest păcat cu forme multiple. Calomniatorul trebuie să simtă dureri care sunt comparabile cu cele produse de *cărbunii aprinși de ienupăr* – sau, propriu-zis, *cărbuni de grozământ*, care se aprind ușor, ard puternic și rămân în jar extraordinar de mult timp.

Săgeți ascuțite ale unui viteaz, cu cărbuni aprinși de grozământ (Textual), - o judecată aspră, cealaltă, focul, și mai aspru! Îngrozitoare soartă! Partea tuturor mincinoșilor va fi iazul care arde cu foc și cu pucioasă. Viermele lor nu moare și focul nu se stinge. Se spune despre tufișul des de grozământ din pustia arabă, că lemnul său arde mocnit continuu timp de săptămâni și luni; dar focul iadului arde veșnic, iar acolo, limba înșelătoare nu se va putea amăgi cu speranța să poată scăpa de focul pe care ea însăși l-a aprins. Ce păcat îngrozitor trebuie să fie acesta, căruia Atotmilostivul îi repartizează o soartă așa de înfiorătoare ca pedeapsă! O, să detestăm acest păcat cu toată ura! Este mai bine, într-adevăr, să fim o victimă a calomniei, decât urzitorul ei! Sulițele celor care îi calomniază pe cei dreپți își vor greși ținta, ca odinioară a lui Saul, dar nu și săgeata lui Dumnezeu; cărbunii aprinși ai răutății se vor răci, dar nu și focul dreptății răzbunătoare. Să ne temem de vorbirea de rău ca de iadul însuși!

5. Vai de mine, pentru că stau pentru un timp la Meșec; locuiesc în corturile Chedarului! Oamenii evlavioși suferă de nespus din cauza felului păcătos de viață al celor nelegiuți. Cântărețul acestui psalm s-a simțit între vecinii săi mincinoși la fel de confortabil ca și când ar fi trăit printre animale sălbatice sau canibali. Trădătorii din jurul său erau răi ca turcii și tătarii sau alți barbari neîndurători, al căror nume a devenit o desemnare proverbială pentru ticăloșia imensă și cruzimea nemiloasă. El strigă: Vai mie! Păcatul lor îl îngrozește, ura lor îl umple cu mâhnire amară. O rază de speranță luminează pentru el din faptul că nu era decât străin în Meșec; dar după ce a trebuit să rămână un an după altul în acest mediu barbar, certăreț, timpul s-a scurs tot mai încet și el se teme că în cele din urmă ar putea să trebuiască să-și aibă reședința stabilă în corturile Chedarului. Populația din Moșer (Meșec) își are locul între Marea Neagră și Marea Caspică. Chedarul este un trib arab sălbatic, care locuia în corturi, până la Persia, veritabili fii ai lui Ismael, a cărui mână este împotriva oricui și mâna oricui este

împotriva lui (Geneza 16.12). Aceste popoare au fost obișnuite să umble fără o țintă precisă, înarmate până-n dinți, un soi de țigani jefuitori, care au fost permanent în gâlceavă. Cu aceștia îi compară psalmistul pe intrigantii neloiali care i-au dușmănit numele bun. Oamenii care le răpesc celor drepti onoarea sunt mai răi decât canibalii; căci sălbaticii îi devorează pe oameni totuși abia după ce sunt morți, dar acești ticăloși ne înfulecă de vii.

6. *Sufletul meu a locuit prea mult cu cei care urăsc pacea!* Ah, da, mult timp, suficient de mult, prea mult timp a trăit ca în surghiun între asemenea oameni. Pacificatorii sunt o binecuvântare, dar oamenii care urăsc pacea sunt un blestem. Ca să zăbovești la astfel de oameni chiar și numai o noapte, este primejdios; dar să trebuiască să locuiești la ei, este îngrozitor. Textual se spune: la *cel* care urăște pacea. Traducerea lui *Luther*, așa cum este acceptat de toată lumea, redă corect sensul. Dar oricum, gândurile poetului ar putea, după cum vedem în mulți alți psalmi, să se îndrepte spre un distrugător deosebit de pace. El este sătul de el și tânjește să poată să părăsească o asemenea societate. Poate că psalmistul n-a recunoscut imediat caracterul omului, tocmai pentru că era un escroc; dar când și-a dat seama de caracterul său, poate că nu s-a simțit în stare să-l scuture de pe el și astfel a fost nevoit să-l tolereze în jurul său. Ne vin în minte bărbați ca: Doeg, Saul, Ahitofel și ambii fii ai Țeruei – ultimii numiți, într-adevăr, nu ca dușmani, dar războinici aprigi, care de multe ori au fost prea puternici pentru David (2 Samuel 3.39; 16.10; 19.23). Ce schimbare a fost totuși pentru omul lui Dumnezeu, să plece din liniștea pășunii oilor, la agitația intrigii vieții de la curte, la tumultul și patimile războiului. De câte ori nu i-o fi fost dor să poată să pună sceptrul jos și să ia din nou în mână toiagul de păstor! Timpul cât a locuit împreună cu spiritele certărețe i s-a părut lung, prea lung, și l-a suportat numai tocmai pentru că *trebuia* să-l suporte.

7. *Eu sunt pentru pace*, textual: *eu sunt pace*, doresc pacea, păstrez pacea, caut să fac pace, pe scurt, sunt cu totul în pace. *Dar*, (numai) *când vorbesc eu*, *ei sunt pentru război*. Chiar și cuvintele mele cele mai prietenoase îi întărită; îndată trag sabia. Cu nimic nu poți să-i mulțumești; dacă sunt liniștit, mă consideră posac, iar dacă deschid gura, atunci încep imediat să mă critice și să mă contrazică. Fie ca asemenea oameni, care locuiesc într-un anturaj dornic de luptă, să-și amintească spre consolare, că atât David, cât și Domnul lui David, au îndurat același fel de mâhnire. Este soarta celor sfinți, ca ei să găsească vrăjmași chiar și printre cei din propria lor casă. Și alții în afară de David au trebuit să locuiască cu animalele sălbatice (Marcu 1.13) și să lupte cu ele (1 Corinteni 15.32) și nu numai Daniel a fost într-o groapă cu lei. Însă toți cei care pot să stea în colibele liniștite ale păcii, să mulțumească din inimă pentru asemenea liniște. *Deus nobis haec otia fecit*: Dumnezeu ne-a dăruit-o. Fie, ca strădania noastră să fie așa ca să nu provocăm nimănui vreo suferință de care noi înșine am fost feriți în mod îngăduitor.

Comentarii și cuvinte expresive

Cu privire la întregul psalm. Este o învățătură dureroasă, dar folositoare, cea pe care ne-o dă acest prim psalm de pelerinaj, și anume, că toți cei care se arată deciși să asculte de poruncile lui Dumnezeu și să caute plăcerea Sa, trebuie să fie pregătiți să găsească împotrivire și injurii. Lucrul acesta l-au pățit și acești închinători adevărați din vechime, când se pregăteau să se suie la Templu, ca să se apropie acolo de DOMNUL. Ei se socoteau supravegheați de ochi vrăjmași în timpul pregătirilor lor și pe drumul lor la casa de rugăciune îi urmăreau injuriile și bănuielile limbilor dușmănoase. Dar adăpostul lor este la Acela la care se referă închinarea lor: Și în convingerea fermă că El nu-i va abandona niciodată în chip laș pe slujitorii Săi, ei privesc prin norii întunecoși ai vorbirii de rău, în sus, în mod credincios, spre tronul Său, și

cer pentru ei sprijinul de care sunt siguri că toți copiii Săi îl vor găsi permanent acolo. O, DOAMNE, în necazul acesta al meu, salvează-mi sufletul! *Robert Nisbet* 1863.

Vizitatorii de la sărbătoare erau pe cale de a-și părăsi casa, iar limbilor ipocrite le-a plăcut să-i atace pe cei absenți. Chiar erau pe cale să se alăture cetei celorlalți pelerini; cât de ușor ar putea, în emoția discuției, propria lor limbă să se abată de la adevăr! Din tot psalmul răzbate un dor adânc după pace; și oare când n-ar fi actuală această dorință în lumea aceasta plină de ceartă și confuzie? Poate să ne mire dacă un israelit, în inima căruia era un dor adânc după odihnă și pace, în clipa în care s-a sculat să plece la Templu, a izbucnit în strigătul: „O, numai să ies odată din toate acestea, cel puțin pentru o vreme! O, afară din agitația și încordarea febrile, afară din tumultul zadarnic, din haosul și larma, și gâlceava lumii! O, să mă odihnesc și să mă învierez o vreme în Locașul Tău Cel sfânt, în cetatea de scăpare, consacrată Dumnezeului meu! Da, o, Tu, Dumnezeul păcii, dă-mi pacea Ta când mă închin în prezența Ta sfântă și fă, când mă voi întoarce în lume, s-o regăsesc mai bună sau cel puțin du-mă acasă cu o inimă mai bună, mai răbdătoare pentru îndatoririle și lupta din lume!” *S. Cox* 1874.

Versetul 1. *L-am chemat pe DOMNUL în necazul meu.* Nu există un învățător mai bun care să ne învețe să ne rugăm, decât necazul. Am această experiență, că nu mă rog niciodată așa de bine ca în necazuri. Acesta este condimentul iute care a trezit și în David foamea și dorința să se roage, așa cum spune el în Psalmul 18.6: „În strâmtorarea mea L-am chemat pe DOMNUL”. *M. Luther* 1531.

Privește avantajul necazului! Într-adevăr, fericiți sunt cei care suferă, care sunt întristați în timp ce suie drumul lung din Galileea națiunilor, din lumea aceasta de jos, la Ierusalimul ceresc, la cetatea sfântă de sus a celor aleși ai lui Dumnezeu. *J. W. Burgon* 1859.

Verbele sunt la timpul trecut (*L-am chemat, mi-a răspuns*), dar ele nu se referă exclusiv la cele trecute. Experiența anterioară și cea prezentă se unesc aici una cu cealaltă. Psalmistul scoate din trecut încurajare pentru prezent. *J. J. St. Perowne* 1868.

Versetul 2. *DOAMNE, scapă-mi sufletul de buza mincinoasă, de limba înșelătoare.* O limbă fără frâu este un *vehiculum Diaboli*, un vehicul al diavolului, în care el se plimbă încolo și-ncoace în triumf. *R. Greenham* († 1591) descrie bine limba în contraste: „Ea este o bucată de carne, neînsemnată ca mărime, dar puternică în forță. Este moale, dar lunecoasă, este foarte mobilă și totuși doboară așa de greu, atinge blând și totuși rănește tare, iese repede, dar arde violent și pătrunde adânc, de aceea nu se vindecă repede rănilor pe care le face ea. Ea pleacă ușor, dar nu i se pare în nici un caz ușor să se întoarcă din nou acasă; și odată ce este aprinsă cu ajutorul foalelor lui satan, arde ca focul iadului.” O limbă nestăpânită merge întotdeauna din rău în mai rău; ea începe cu lipsa de judecată, continuă cu turbulență și sfârșește cu nenorocire și nebbie. Vezi *Eclesiastul* 10.13. Iudeii din Ierusalim au început o dispută cu Domnul Isus, *Ioan* 8, cu afirmații („Noi suntem sămânța lui Avraam” și așa mai departe), dar au trecut curând la blasfemii („Nu spunem noi bine că ești samaritean și că ai demon?”) și sfârșesc cu cruzime („Au luat pietre ca să arunce în El”), *Ioan* 8.33,48,59. În aceasta se arată mai cu seamă și joshicia limbii rele, că ea îi urăște pe cei pe care i-a rănit (*Proverbe* 26.28, textul originil), după cum spune și proverbul: *Generis humani est odisse quem laeseris.* *Edward Reyner* † 1670.

În mica picătură care pătrunde în piele din acul celei mai mici insecte sau din țepii de urzică este conținut extractul de forță al unei otrăvi, atât de mic, încât microscopul abia dacă îl poate detecta, și totuși atât de puternic, încât poate înfierbânta sângele, poate să aducă întregul corp

într-o stare febrilă și să transpună omul zi și noapte într-un chin fără odihnă. Așa este adesea și cu cuvintele cleveților. *F. W. Robertson* † 1853.

Versetul 3. Cu toate că psalmistul a început cu o veste bună, cum necazul său l-a îndemnat la rugăciune și cum ea n-a rămas fără răspuns (versetul 1 și în continuare), după aceea totuși se plânge înduioșător, cât i-a dat de furcă ispita limbii rele și cum gândul său de pelerin s-a transformat într-un asemenea dor serios de casă (versetele 3-7). Firește că fără luptă nu se termină biruirea răului cu binele, și nici măcar dacă cineva vrea să se convingă singur: „*Ce ți se va da și ce ți se va adăuga ție, limbă înșelătoare?*”, atunci sensibilitatea totuși se deschide mereu ca o rană care nu este vindecată temeinic, până când rugăciunea și împlinirea acesteia, nădejdea de a ajunge la acele case ale păcii, în odihna promisă, va curge ca balsamul în ele și o va vindeca definitiv. *Karl H. Rieger* † 1791.

Versetele 3,4. Sensul celui de-al treilea verset și corespunzător lui și al următorului este foarte discutabil. Interpretarea se orientează în funcție de răspunsul la următoarele trei întrebări: 1) Care se presupune a fi subiectul pentru „*ți se va da*”: DOMNUL (sau un subiect personal nedefinit, „se”) sau limba înșelătoare? 2) cine este abordat cu „*ți*” – limba înșelătoare sau DOMNUL sau cel care suferă din cauza limbii înșelătoare (Luther)? 3) Conține versetul 4 un răspuns la versetul 3 sau o adăugare mai apropiată pentru „*limbă*” (Luther)? Din asamblarea diferitelor răspunsuri la aceste trei întrebări rezultă o mulțime de interpretări diferite, care și-au găsit toate reprezentanții lor. Să cităm numai câteva dintre aceste interpretări. – Dacă luăm limba înșelătoare ca subiect, (ceea ce este posibil, deși limba în ebraică este la feminin, pe când aici masculinul Ntl"yi este explicabil ca notă anterioară, fără flexiune), așa că se poate, fie (cu *Luther*) că poetul a pus întrebarea în fața propriului său suflet – fie Îl privim pe DOMNUL ca abordat, așa ca, de exemplu, *Bäthgen*, care spune: Sensul versetului este lămurit prin Iov 10.3, unde chinuitul Iov Îi adresează lui Dumnezeu întrebarea: „*Îți place să ... strălucești peste sfatul celor răi?*” Atunci, versetul 4 ar fi răspunsul sarcastic la această întrebare sarcastică: Săgețile ascuțite și cărbunii aprinși (care incendiază) ai mincinoșilor, care-L lovesc pe Dumnezeu prin ai Săi, este tot ce păcătoșii Îi oferă lui Dumnezeu pentru că îi rabdă. Sau, în ambele cazuri putem interpreta versetul 4 (nu ca un răspuns la versetul 3, ci) ca un enunț apozitional privind limba înșelătoare, caz în care trebuie completat în germană, spre clarificare, cu *Luther*: Ea este ca... - Mulți comentatori (deja *Theodoret*) susțin totuși, împreună cu interpretarea dată mai sus și de *Spurgeon*, după care adresarea se face limbii înșelătoare (sau vorbitorului mincinos), iar versetele 3 și 4 conțin întrebarea și răspunsul cu amenințarea pedepsei *divine* pentru mincinos. Felul de exprimare din versetul 3 ar fi rezultat atunci din formula de jurământ obișnuită (1 Samuel 3.17 și așa mai departe). La acest mod de exprimare se lasă menținut și acest K:l̄f ca formă feminină, (în loc de forma pauzală² de masculin) și schimbarea lui Kfl: și a lui K:l̄f explică ușor de înțeles modul indicat de noi în traducere. - *James Millard*

Versetul 4. *Grozamă, roșu, Genista Raetem Forsk*, este cel mai impunător tufiș din pustiul Arabiei, care crește în văile și în bazinele apelor, de o înălțime medie, cu crengi subțiri, crestăte, așezate față în față (ca vergile), cu frunze simple, flori albe, mici, cu fructe ovale, asemănătoare păstăilor, care au două rânduri de semințe. Rădăcina este neobișnuit de amară și

² Nota traducătorului: În ebraica clasică (biblică), multe cuvinte suferă o schimbare de sens la sfârșitul unui verset, al unei propoziții sau al unei clauze care afectează vocalizarea și accentuarea cuvântului, sau ambele. Vocalizarea și accentuarea masoretică indică aceste schimbări, dar multe cuvinte rămân neschimbate, adică formele de pauză și contextuale sunt identice. Unele cuvinte au două forme de pauză, numite convențional „minoră” și „majoră” (sau pauză). O formă de pauză, adică un marker de sfârșit de unitate, influențează în unele cazuri înțelegerea sau interpretarea textului.

poate servi ca hrană numai în cea mai mare sărăcie (Iov 30.4). Ea este folosită în mod obișnuit pentru încălzire și numai despre aceasta vrea *De Wette* să știe în Psalmul 120.4. Altfel, *Forskal*, care spune că tufișul pârâie la ardere ca cel de ienupăr. Numai în psalm este vorba despre *cărbunii* de grozamă. Deci, dacă lucrul acesta se lasă demonstrat, că aceștia continuă să mocnească mult timp (*Ursini*), atunci acea comparație ar fi, potrivit sensului, concordantă cu foarte cunoscutul „El mi-a pus în inimă cărbuni de Gadha” al poetului arab. Că tufișul de grozamă dă un cărbune bun, reiese din Călătoriile lui *Burckhardt*. Dr. *G. B. Winer* 1847.

Aici, (în Wadi Kinnah), am găsit mai mulți beduini preocupați să adune vreascuri, pe care le ardeau pentru a face cărbune de lemn, pentru piața din Cairo. În acest scop trăgeau afară rădăcinile groase ale tufei de retam, *Genista Raetem*, care crește aici din belșug. *J. L. Burckhardt* † 1817.

Comentatori evrei au înțeles (eronat) prin retam, ienupărul. În Midraș se găsește o povestire ciudată. Doi bărbați ședea în pustie sub o tufă de ienupăr și adunau vreascuri din el, cu care să-și fiarbă mâncarea. După trecerea unui an au venit din nou în locul acela, unde încă mai exista cenușa. Când au făcut constatarea că erau douăsprezece luni de când își făcuseră aici un foc, au trecut fără grijă peste praful de cenușă și și-au ars picioarele de la cărbunii care încă nu erau stinși, ci încă mocneau în continuare adânc sub cenușă. *H. T. Armfield* 1874.

Versetul 5. Arabii, de care aparțin cei din *Chedar*, sunt din fire hoți și înșelători și se întâmplă ca aceiași oameni, care au găsit la beduini primire peste noapte cu toată ospitalitatea, în alte zile, când s-au îndepărtat de ținutul lor, să fie atacați și jefuiți de ei. Și nu-i jefuiesc și nu-i atacă numai pe străini și aproape pe oricine le iese fără apărare în cale, ci sunt aproape permanent în luptă unii cu alții și împlinesc astfel textual vechea prorocie, Geneza 16.12. *Th. Shaw* † 1751.

Versetul 7. *Eu sunt pentru pace* și așa mai departe. Isus a fost un Om al păcii. El a venit în lume ca aducător al păcii și deja la nașterea Sa a fost sărbătorit ca atare. El a trăit ca să facă pace prin sângele crucii Sale, iar când a fost pe cale să plece din lume, le-a spus ucenicilor Săi: „Vă las pacea; vă dau pacea Mea”. Când a înviat și S-a arătat pentru prima dată ucenicilor Săi, El le-a spus: „Pace vouă!” El este făuritorul de pace, Duhul Sfânt aducător de pace. Evanghelia Sa este Evanghelia păcii. Ea conține pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere. Cu toate acestea, cea mai mare parte a poporului iudeu L-a urât și L-a disprețuit, și n-a avut liniște până n-a obținut moartea Sa. Un prototip al Acestui Domn al păcii a fost David, cu dragostea sa pentru pace și cu toată ostilitatea de care a avut parte de la Saul și de la alții. *Sam. E. Pierce* † 1829.

Oamenii buni iubesc pacea, se roagă pentru ea, o caută, sunt pentru ea și dau totul pentru ea, în afară de conștiința lor bună. Într-adevăr, n-aș vrea, a spus odată *Henry Ruffner* († 1861), să dau o oră de dragostea frățească pentru o veșnicie întregă de rivalitate. *C. H. Spurgeon* 1890.

Sfaturi omiletice

Versetul 1. *L-am chemat pe DOMNUL* și așa mai departe. 1) O amintire triplă: de necaz, de rugăciune și de salvare. 2) Un rod întreit al acesteia: îmi însuflețește nădejdea, mă face arzător în rugămintă și mă trezește pentru recunoștință.

Versetul 2. Cei calomniați pe nedrept au multe feluri de mângâiere. 1) Sunt conștienți de nevinovăție lor. 2) Adevărul empiric că minciunile au de cele mai multe ori o existență scurtă,

că lovesc în propriul lor stăpân și că de multe ori nu trebuie decât așteptat cu răbdare, deoarece îndreptățirea vine cu vremea de la sine. 3) Fericirea în suferință, Matei 5.11. 4) Făgăduința lui Dumnezeu pentru păzirea în suferințe și 5) a salvării din ele și a răzbunării tuturor calomniilor. - După *R. Nisbet* 1863.

O rugăciune împotriva calomniei. Suntem expuși primejdiei calomniei. Dacă vine peste noi, ne va produce o grea nenorocire și o mare suferință. Cu toate acestea, nimeni în afară de DOMNUL nu ne poate apăra sau salva din ea.

Versetul 3. 1) Ce le face calomniatorul altora? 2) Ce-și face lui însuși? 3) Ce va face Dumnezeu cu el?

Versetul 4. Natura și pedeapsa calomniei. 1) Limba este mai ascuțită decât o săgeată. a) Ea trage pe ascuns. b) Are un vârf ascuțit. c) Este lustruită cât se poate de fin cu amabilitate aparentă. d) Trage asupra părții celei mai delicate și mai vulnerabile. 2) Limba este mai distrugătoare decât focul. Zvonurile rele, pe care le lansează, se propagă mai repede decât focul. Ele distrug ceea ce nu poate fi atacat de alt foc și sunt mai greu de stins decât focul. *G. Rogers* 1890.

Versetul 5. Grea criză de locuință. Numai cei nelegiuți se pot simți ca acasă printre nelegiuți. Dacă trebuie să locuim alături de ei sau printre ei, aceasta este atunci o încercare dureroasă. Și totuși poate fi de folos. a) pentru ei, b) pentru noi înșine – căci aceasta ne pune la încercare virtuțile, dezvăluie partea cea mai lăuntrică a ființei noastre, ne înăbușă trufia, ne îndeamnă la rugăciune și ne adâncește adevăratul dor de acasă. 1) Numai cei răi se bucură de anturajul celor răi. 2) Numai cei cu concepții lumești se bucură de societatea copiilor veacului acestuia. 3) Numai cei dreți se bucură de tovărășia celor dreți. *G. Rogers* 1890.

Versetele 6,7. 1) Societate insuportabilă (versetul 6). 2) Atitudine admirabilă (versetul 7a). 3) Cu toate acestea, consecințe nedorite (versetul 7b).

Versetul 7. Cel evlavios are pace, este pentru pace, este de tot în pace și va avea veșnic pace. 1) Evlavia și pacea merg împreună; la fel 2) nelegiuirea și neliniștea. *G. Rogers* 1890.